

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 24, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1769](#) 26-11-2021

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:10983](#) 30-11-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:10825](#) 23-11-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:3381](#) 11-11-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:3433](#) 09-11-2021

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:2343](#) 19-10-2021

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:5098](#) 26-11-2021

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:6108](#) 26-11-2021

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:10310](#) 15-11-2021

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:4999](#) 09-11-2021

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:5920](#) 08-11-2021

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 13-07-2021

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Fedotova et al. v. Rusland. Onmogelijk voor klagers, drie paren van gelijk geslacht, om hun partnerschap te laten registreren. Schending artikel 8 EVRM. De zaak is in november 2021 verwezen naar de Grote Kamer.

De klagers zijn drie homoparen die hebben geprobeerd aangifte te doen van hun voorgenomen huwelijk. Hun aangiftes werden afgewezen door de lokale instanties, onder verwijzing naar artikel 1 van het Russische Wetboek van Familierecht waarin het huwelijk wordt gedefinieerd als een vrijwillig huwelijk tussen een man en een vrouw. Rusland kent buiten het huwelijk geen mogelijkheid voor het vestigen van een juridische partnerrelatie.

De klagers vochten de afwijzing aan bij de rechter en beriepen zich hierbij op de Russische Grondwet en op artikel 8 en 12 EVRM. De rechter gaf de lokale autoriteiten echter gelijk, omdat de paren niet uit een man en een vrouw bestaan. Bovendien leggen noch de Grondwet, noch het internationaal recht de verplichting op aan de staat om homoseksuele relaties te propageren of te faciliteren. Tot slot voerde de rechter aan dat het meldingsformulier voor huwelijksaangiften enkel de hokjes 'hij' en 'zij' bevat. Ook in hoger beroep werden de klachten afgewezen.

In Straatsburg stellen de klagers dat zij worden gediscrimineerd op basis van hun seksuele oriëntatie, omdat zij hun partnerschap niet kunnen formaliseren. Zij beroepen zich op artikel 8 EVRM afzonderlijk en in combinatie met artikel 14 EVRM.

Rusland betoogt dat de klacht kennelijk niet-ontvankelijk is. De Russische wet beschermt het traditionele gezin, dat zijn basis vindt in het huwelijk tussen een man en een vrouw; dat is waardevol, vervult een sociale functie en verdient dus speciale bescherming. Het al dan niet erkennen van relaties tussen paren van het hetzelfde geslacht is een zaak voor nationale overheden. In Europa ontbreekt consensus over dit onderwerp. Rusland moet de mogelijkheid hebben om haar wetgeving in overeenstemming met haar huwelijkstraditie vorm te geven. Formele erkenning van paren van hetzelfde geslacht druist in tegen het beginsel dat minderjarigen moeten worden beschermd tegen 'homopropaganda'. Het propageren van homoseksuele gerichtheid is schadelijk voor hun gezondheid en moraal en kan de indruk

wekken dat het niet-traditionele huwelijk sociaal gelijkwaardig is aan het huwelijk. Onderzoek in 2015 wees uit dat het homohuwelijk onder de Russische bevolking niet breed gedragen wordt. Met het uitblijven van formele erkenning, wordt homoseksuele paren hun rechten en vrijheden niet ontnomen.

De klagers voeren aan dat de trend naar Europese overeenstemming over dit onderwerp reeds in gang gezet is, en al hebben lidstaten een zekere beleidsvrijheid, dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet mag worden ondermijnd. De Russische wet is gebaseerd op vooroordelen en negatieve stereotypen. Internationaal wordt het verbod op het 'propageren van homoseksualiteit' hevig bekritiseerd. Het argument over de negatieve publieke opinie richting de LHBTI-gemeenschap werd in *Alekseyev/Rusland* (EHRM 21 oktober 2010, 4916/07) al eens aangevoerd, en werd toen door het Hof niet aanvaard. Tot slot betwisten de klagers dat de weigering hun rechten niet zou aantasten: zonder formele erkenning hebben zij geen toegang tot zaken zoals huisvesting en worden hen bepaalde rechten onthouden die aan formeel erkend partnerschap verbonden zijn, zoals het kunnen erven van de overleden partner.

Het Hof stelt vast dat de feiten in onderhavige zaak binnen de reikwijdte van het privéleven en gezinsleven vallen, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM (zie o.a. EHRM 21 juli 2015, 18766/11, (*Oliari et al/Italië*)). Hoewel het kerndoel van artikel 8 het beschermen van individuen tegen arbitraire overheidsbemoeienis is, kan zij ook positieve verplichtingen aan een lidstaat opleggen om zorg te dragen voor adequate bescherming van bijbehorende rechten (zie o.a. EHRM 12 november 2013, 5786/08 (*Söderman/Zweden*) en EHRM 16 juli 2014, 37359/09 (*Hämäläinen/Finland*)), bijvoorbeeld door het bieden van een effectief wettelijk kader.

De term respect ('positive obligations to ensure effective respect for the rights') is niet scherp omlijnd, met name waar het gaat over positieve verplichtingen, omdat aan iedere lidstaat andere eisen worden gesteld, rekening houdend met diversiteit van gehanteerde werkwijzen en de specifieke situaties die zich per land voordoen (zie EHRM 11 juli 2002, 28957/95 (*Goodwin/Verenigd Koninkrijk*)). Desalniettemin worden bepaalde factoren relevant geacht bij het bepalen van de positieve verplichtingen van lidstaten (zie *Hämäläinen*, par. 66). In onderhavige zaak gaat het over de impact van een situatie waarin sprake is van een discrepantie tussen de sociale realiteit en de wet (zie o.a. *Oliari et al*, par. 173). Ook naar de impact van de positieve verplichting op de betreffende lidstaat wordt gekeken. De vraag die voorligt is of de gestelde verplichting voldoende duidelijk en nauwkeurig is (zie o.a. EHRM 24 februari 1998, 21439/93 (*Botta/Italië*)) en in hoeverre de verplichting een belasting vormt voor de lidstaat (zie *Goodwin*, par. 86-88). Er dient een redelijke balans gevonden te worden tussen de strijdige belangen van het individu en de gemeenschap als geheel (zie o.a. EHRM 19 oktober 2005, 32555/96 (*Roche/Verenigd Koninkrijk*)). Het Hof heeft eerder in de context van

‘het privéleven’ beslist dat wanneer een bijzonder zwaarwegend aspect van het bestaan of de identiteit van een individu in geding is, de toegestane beleidsvrijheid beperkt is (zie o.a. EHRM 26 maart 1985, 8978/80 (*X & Y/Nederland*)).

Met betrekking tot paren van hetzelfde geslacht heeft het Hof al eerder geoordeeld dat zij net zo goed in staat zijn een affectieve relatie aan te gaan als heterostellen. Zij bevinden zich in een vergelijkbare situatie waar het gaat om behoefte aan formele erkenning en bescherming van hun relatie (zie o.a. EHRM 24 juni 2010, 30141/04 (*Schalk & Kopf/Oostenrijk*)). Artikel 8 EVRM legt geen expliciete verplichting op aan lidstaten om homoseksuele relaties formeel te erkennen, maar impliceert wel dat een redelijke balans gevonden moet worden tussen de verschillende belangen. Deze belangen afwegend, bepaalt het Hof of Rusland al dan niet voldaan heeft aan haar positieve verplichting (zie *Oliari et al*, par. 164). Het wordt homostellen niet onmogelijk gemaakt om samen te leven, maar zij kunnen hun relatie niet wettelijk laten erkennen. Dit zorgt voor ernstige, dagelijkse belemmeringen en de ontzegging van bepaalde rechten. Er is sprake van een kloof tussen de sociale realiteit van de klagers en de wet, die de dagelijkse behoeften van paren van hetzelfde geslacht niet beschermt.

Hoewel het Hof soms rekening houdt met maatschappelijke opvattingen in de samenleving, is er een belangrijk verschil tussen het meewegen van bevolkingssteun ten gunste van de reikwijdte van het Verdrag, en van opvattingen die aan een deel van de bevolking een grondrecht ontzeggen. Het genot van verdragsrechten van minderheden kan niet afhankelijk zijn van acceptatie van de meerderheid (zie o.a. EHRM 20 juni 2017, 67667/09 (*Bayev et al/Rusland*)). Het argument van het belang van de bescherming van minderjarigen tegen ‘homopropaganda’ is eerder al door het Hof verworpen (*Bayev*, par. 68 en 69) en is bovendien in deze zaak niet relevant. Het wordt daarom niet aanvaard. Het Hof tekent aan dat de bescherming van het traditionele huwelijk in beginsel een gewichtig en legitiem belang is. Met het formeel erkennen van homoseksuele relaties wordt heteroseksuele koppels echter niet de mogelijkheid om te trouwen noch worden de hieraan gekoppelde rechten ontnomen.

Het Hof stelt vast dat Rusland niet heeft aangetoond dat sprake is van een zwaarwegend maatschappelijk belang dat het gebrek aan een formele registratiemogelijkheid kan rechtvaardigen. Er is geen redelijke balans getroffen.

Het Hof verklaart de klachten ontvankelijk en constateert een schending van artikel 8 EVRM. De vaststelling van deze schending biedt op zichzelf voldoende genoegdoening voor geleden immateriële schade.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 13-07-2021

Zaaknummer: 40792/10, 30538/14 en 43439/14

RECHTSPRAAK

Een artikel 1:253t-verzoek. De moeder en haar partner verzoeken om een toewijzing van gezamenlijk gezag en wijziging van de geslachtsnaam van de minderjarige in (primair) die van de partner. De rechtbank willigt het verzoek voor toewijzing van gezamenlijk gezag en het subsidiaire verzoek voor geslachtsnaamwijziging, namelijk in de naam van de moeder, in.

Feiten en omstandigheden

Uit de affectieve relatie van de moeder en de vader is de minderjarige geboren. De vader heeft het kind erkend en de moeder heeft van rechtswege eenhoofdig gezag verkregen. De moeder en de (nieuwe) partner wonen sinds 2018 samen en dragen gezamenlijk de zorg voor de minderjarige.

De moeder en partner hebben een verzoek ingediend bij de rechtbank Noord-Holland voor toewijzing van gezamenlijk gezag over het minderjarige kind van de moeder en de geslachtsnaam van de minderjarige te wijzigen naar (primair) de geslachtsnaam van de partner, dan wel (subsidiair) de geslachtsnaam van de moeder. De vader heeft verweer gevoerd.

Verzoek, beoordeling en motivering

Het verzoek ziet op de toewijzing van gezamenlijk gezag van de moeder en partner over het minderjarige kind en het wijzigen van de geslachtsnaam van de minderjarige. De moeder en partner voeren aan dat de relatie tussen de vader en moeder gekenmerkt werd door huiselijk geweld en dat de moeder nog steeds bedreigd wordt. De moeder en partner dragen gezamenlijk de zorg voor de minderjarige sinds deze ongeveer één jaar oud was. Met de toewijzing van het gezamenlijk gezag wordt de situatie geformaliseerd en wordt zeker gesteld dat de partner de zorg voor de minderjarige zal krijgen indien de moeder iets overkomt. De moeder en partner stellen verder dat zij de intentie hebben dat de moeder de geslachtsnaam van de partner aan zal nemen en het in het belang van het kind is om dezelfde achternaam te hebben.

De vader is van mening dat het verzoek moet worden afgewezen. Hij voert aan dat de toewijzing van gezamenlijk gezag over de minderjarige hem uit het leven van de minderjarige zal doen verdwijnen. De vader stelt dat de belangen van de minderjarige bij inwilliging worden verwaarloosd. De vader verzoekt, indien de toewijzing van gezag wordt ingewilligd, de geslachtsnaamwijziging af te wijzen en zo gehoor te geven aan de belangen van het kind. De geslachtsnaam is de laatste tastbare relatie die de minderjarige tot de vader heeft en waarmee ze zich kan identificeren met hem.

De Raad van de Kinderbescherming (de raad) ondersteunt het verzoek tot de toewijzing van gezamenlijk gezag, aangezien de moeder en partner al jaren de zorg dragen voor de minderjarige en beslissingen nemen. De vader, zo stelt de raad, lijkt op dit moment de vaderrol niet op zich te zullen en kunnen nemen. De raad stelt voor om de geslachtsnaam te wijzigen in die van de moeder. De partner heeft twee kinderen waar hij geen contact mee heeft en de raad trekt de bestendigheid van de relatie tussen de partner en de minderjarige in twijfel. De familierechtelijke betrekking tussen de minderjarige en de moeder zal daarentegen altijd blijven bestaan.

Beoordeling en motivering

De rechtbank verwijst in haar overweging naar artikel 1:253t BW voor de beoordeling van het verzoek. De rechtbank is van mening dat, op basis van de gestelde feiten en omstandigheden, kan worden aangenomen dat er tussen de partner en minderjarige sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking ('family life'), zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Hiermee is voldaan aan artikel 1:253t lid 1 BW. Ook is, op basis van de feiten, voldaan aan de verzorgingstermijn van een jaar en de duur van het eenhoofdig gezag van de moeder (drie jaar), zoals opgenomen in artikel 1:253t lid 2 BW. Daarnaast is de rechtbank van mening dat de vader niet voldoende heeft kunnen aantonen dat een wijziging van het gezag de belangen van het kind zou verwaarlozen, waarmee de uitzondering van artikel 1:253t lid 3 BW niet bewezen is.

De rechtbank verwijst in haar overweging met betrekking tot de geslachtsnaamwijziging naar artikel 1:253t lid 5 BW. Dit artikel bepaalt dat een verzoek als bedoeld in het eerste lid vergezeld kan gaan met een verzoek tot wijziging van de geslachtsnaam van het kind in de geslachtsnaam van de met het gezag belaste ouder of de ander. Een zodanig verzoek wordt afgewezen, indien a. het kind van twaalf jaar of ouder ter gelegenheid van zijn verhoor niet heeft ingestemd met het verzoek; b. het verzoek, bedoeld in het eerste lid, wordt afgewezen; of c. het belang van het kind zich tegen toewijzing verzet.

Daar de minderjarige nog geen twaalf jaar is en het verzoek tot gezamenlijk gezag is toegewezen, moet enkel worden gekeken naar in hoeverre de belangen van het kind zich

verzetten tegen een geslachtsnaamwijziging (sub c). De rechtbank benadrukt het belang van terughoudendheid in dergelijke verzoeken, daar het de identiteits- en afstammingskenmerken van het kind betreft. De belangen van het gezin bij een geslachtsnaamwijzigingen zijn ondergeschikt aan die van het kind.

De rechtbank overweegt dat de moeder en partner geen geregistreerd partnerschap hebben en niet bevoegd zijn elkaars geslachtsnaam te gebruiken. De moeder en partner hebben plannen te trouwen, maar deze zijn nog niet geconcretiseerd. De familierechtelijke betrekking tussen de moeder en de minderjarige blijft altijd bestaan. De rechtbank is dan ook van mening dat het belang van de minderjarige zich verzet tegen wijziging van de geslachtsnaam in de naam van de partner, maar dat de naam van de moeder toewijsbaar is.

De rechtbank benoemt dat de geslachtsnaamwijziging niet afdoet aan de relatie van de vader tot de minderjarige. De rechtbank gaat ervan uit dat de moeder en partner indertijd de minderjarige van statusvoorlichting zullen voorzien.

Conclusie

De rechtbank willigt het verzoek tot toewijzing van gezamenlijk gezag van de moeder en partner over het minderjarige kind in. De rechtbank wijst het primaire verzoek tot geslachtsnaamwijziging af en willigt het subsidiaire verzoek tot geslachtsnaamwijziging in.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:10310

Zaaknummer: C/15/315473 / FA RK 21-1922

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ingangsdatum kinderalimentatie bij tijdsverloop en lange behandelingsduur in eerste aanleg en de reikwijdte van artikel 31 Rv (herstelbeschikking).

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn in 2011 gescheiden en hebben gezamenlijk gezag over hun kind (16 jaar). Zij hebben in 2010 een ouderschapsplan opgesteld, waarin onder meer is opgenomen dat de omgangsregeling tussen de man en de minderjarige in onderling overleg zal worden bepaald en dat de kosten van verzorging en opvoeding in onderling overleg zullen worden gedragen.

De vrouw verzoekt, voor zover in cassatie van belang, vaststelling van de kinderalimentatie. De rechtbank heeft bij beschikking van 6 februari 2020 bepaald dat de man met ingang van de datum van indiening van het verzoekschrift van de vrouw (26 maart 2019), kinderalimentatie verschuldigd is.

Het hof heeft bij beschikking van 25 november 2020 de beschikking van de rechtbank vernietigd en de kinderalimentatie op een lager bedrag vastgesteld met ingang van de datum van de beschikking van het hof. Met betrekking tot de ingangsdatum van de kinderalimentatie heeft het hof in rechtsoverweging 5.6 geoordeeld dat ‘er geen aanleiding bestaat de door de man te betalen kinderalimentatie eerder in te laten gaan dan de datum van de bestreden beschikking’, aangezien de man door het tijdsverloop en de behandelingsduur van de procedure in eerste aanleg onevenredig wordt benadeeld, omdat hij achteraf wordt geconfronteerd met een aanzienlijke betalingsverplichting terwijl de man onvoldoende liquiditeiten heeft om aan die betalingsverplichting te kunnen voldoen. Het is eveneens voor de alimentatieplichtige van belang dat er snel duidelijkheid is met betrekking tot zijn verplichtingen. ‘Derhalve gaat het hof in dit specifieke geval – anders dan de rechtbank – niet uit van de datum van indiening van het verzoekschrift, maar van de datum van deze beschikking, zijnde 25 november 2020.’

De vrouw heeft het hof op de voet van artikel 31 Rv verzocht om verbetering van deze

beschikking met het argument dat het hof een kennelijke fout heeft gemaakt door in de slotzin van rechtsoverweging 5.6 en in het dictum als ingangsdatum 25 november 2020 te noemen (de datum van de beschikking van het hof) in plaats van 6 februari 2020 (de datum van de beschikking van de rechtbank).

Het hof heeft bij herstelbeschikking van 6 januari 2021 bepaald dat sprake is van een fout die voor partijen en derden kenbaar was en die zich voor eenvoudig herstel leent. Het hof wijst het verzoek tot verbetering van hetgeen onder rechtsoverweging 5.6 is overwogen toe, met dien verstande dat de ingangsdatum van de kinderalimentatie zoals in de laatste volzin van rechtsoverweging 5.6 en in het dictum vermeld de datum van de beschikking van het hof zal zijn, derhalve 25 november 2020. Het verzoek tot verbetering van hetgeen in het dictum is opgenomen, namelijk een ingangsdatum vanaf 6 februari 2020, heeft het hof afwezen.

Grievens, beoordeling en motivering

Het eerste onderdeel van de klacht ziet op een onjuiste rechtsopvatting van het hof over de reikwijdte van artikel 31 Rv. Omdat de vrouw klaagt dat het hof buiten het toepassingsgebied van artikel 31 Rv is getreden, is zij, ondanks het rechtsmiddelenverbod van artikel 31 lid 4 Rv, ontvankelijk in haar cassatieberoep tegen de herstelbeschikking.

De Hoge Raad oordeelt dat geen is sprake van een kennelijke fout die zich voor eenvoudig herstel leent in de zin van artikel 31 Rv, nu voor partijen en derden niet kenbaar is waarin de fout is gelegen. Uit de beschikking van het hof is met onvoldoende zekerheid op te maken wat het hof heeft bedoeld te beslissen over de ingangsdatum van de kinderalimentatie. Zo heeft de vrouw zich in haar verzoek om herstel van de fout op het standpunt gesteld dat juist de woorden ‘deze beschikking, zijnde 25 november 2020’ in r.o. 5.6 berusten op een verschrijving en niet de woorden zoals aangepast door het hof, namelijk ‘de datum van de bestreden beschikking’ zoals eerder genoemd in r.o. 5.6. De Hoge Raad heeft de herstelbeschikking van 6 januari 2021 daarom vernietigd.

Onderdeel 2 van de klacht betoogt dat de beslissing van het hof met betrekking tot de ingangsdatum van de kinderalimentatie onbegrijpelijk is in het licht van de overwegingen van het hof.

Deze klacht slaagt eveneens. De overwegingen van het hof (zoals hiervoor genoemd) kunnen niet redengevend zijn voor vaststelling van de ingangsdatum van de kinderalimentatie op de datum van de beschikking in hoger beroep. De Hoge Raad ziet aanleiding zelf de ingangsdatum van de kinderalimentatie vast te stellen en overweegt dat vanaf de datum van indiening van het verzoek van de vrouw de man ermee rekening diende te houden dat hij kinderalimentatie was verschuldigd. Het hof heeft de aflossingen van de man op de schulden

in aanmerking genomen bij het bepalen van zijn draagkracht. Die schulden zijn daardoor niet meer van belang bij het bepalen van de ingangsdatum van de kinderalimentatie. Gelet op de lange duur van de procedure in eerste aanleg is het redelijk de ingangsdatum van de kinderalimentatie vast te stellen op de datum van de beschikking in eerste aanleg, zijnde 6 februari 2020.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt zowel de herstelbeschikking van het gerechtshof Den Haag van 6 januari 2021, als de beschikking van het gerechtshof Den Haag van 25 november 2020, maar uitsluitend voor zover het hof de ingangsdatum van de kinderalimentatie heeft bepaald op 25 november 2020. De Hoge Raad bepaalt de ingangsdatum van de kinderalimentatie op 6 februari 2020, zijnde de datum van de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1769

Zaaknummer: 21/00691

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De gedane erkenning door de stiefvader wordt vernietigd en het ouderschap van de biologische vader wordt gerechtelijk vastgesteld. De beschikking om de biologische vader alleen met het gezag te belasten, wordt vernietigd. De moeder wordt met eenhoofdig gezag belast.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2005 geboren. In 2014 is zij door de stiefvader erkend. Later is de stiefvader met de moeder gehuwd. Zij hebben samen het gezag. Tot 2019 woont de minderjarige bij de moeder en de stiefvader. Daarna is zij een tijdje bij de vader gaan wonen. De rechter heeft op verzoek van de bijzondere curator de door de stiefvader gedane erkenning vernietigd en heeft het ouderschap van de vader vastgesteld. Hierna is het verzoek van de vader om alleen met het gezag te worden belast toegewezen.

Grieven, beoordeling en motivering

De moeder en de stiefvader gaan in hoger beroep. In geschil is de vernietiging van de erkenning en de gerechtelijke vaststelling van het ouderschap, het gezag en de hoofdverblijfplaats van de minderjarige.

De moeder en de stiefvader stellen dat de vernietiging van de erkenning niet in het belang van de minderjarige is. De minderjarige heeft een goede band met de stiefvader en maakt samen met haar (half)zusjes en -broertje al jaren deel uit van het gezin van de moeder en de stiefvader. De vernietiging van de erkenning zou de band van de minderjarige met haar moeder en stiefvader beschadigen. De emotionele ontwikkeling van de minderjarige kan hierdoor ook worden belemmerd. De bijzondere curator is onvoldoende deskundig om deze gevolgen te beoordelen.

De vader en de bijzondere curator voeren verweer. Zij stellen dat de juridische status van de minderjarige zoveel mogelijk moet overeenstemmen met de biologische werkelijkheid. De bijzondere curator houdt voet bij stuk, ook nu de minderjarige weer bij de moeder en de stiefvader woont. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert de beschikking te bekrachtigen, omdat de minderjarige het recht heeft om haar afstamming en identiteit te

spiegelen aan de biologische vader en niet aan de stiefvader.

Volgens het hof hebben de moeder en de stiefvader onvoldoende onderbouwd dat de bijzondere curator onvoldoende deskundig zou zijn. Haar advies wordt daarom niet buiten beschouwing gelaten. Het hof onderstreept dat het uitgangspunt van de wetgever is dat het afstammingsrecht zoveel mogelijk in overeenstemming moet zijn met de biologische werkelijkheid. Het is in het belang van de minderjarige dat haar afstamming vaststaat en dat zij een band zal hebben met de vader. Uit de verklaring van de minderjarige tijdens het kindgesprek blijkt niet dat dit tegen haar wil ingaat. De vernietiging van de erkenning en de vaststelling van het ouderschap van de vader betekent nog niet dat de band tussen de minderjarige en de moeder en de stiefvader zal beschadigen. Evenmin is aannemelijk dat dit de ontwikkeling van de minderjarige zal belemmeren. Het is begrijpelijk dat het voor de moeder en de stiefvader belangrijk is dat de minderjarige net als haar halbroertje en -zusjes de achternaam van de stiefvader draagt, maar dat belang weegt niet op tegen het belang van de minderjarige.

De moeder en de stiefvader betwisten dat het in het belang van de minderjarige is dat de vader voortaan alleen met het gezag wordt belast. De moeder heeft de minderjarige veertien jaar lang opgevoed zonder de betrokkenheid van de vader. Ook verblijft de minderjarige weer bij haar en de stiefvader. De moeder dient alleen met het gezag te worden belast, omdat gezamenlijk gezag met de vader niet mogelijk is, gezien het gebrek aan communicatie. Daarnaast is de vader weer afwezig tijdens de procedure, dit toont dat hij weinig is betrokken bij de belangen van de minderjarige.

De vader vindt dat de moeder het gezag niet naar behoren uitoefent en onderstreept dat het gezamenlijk beslissingen nemen over de minderjarige niet zal lukken.

De bijzondere curator en de raad adviseren de moeder alleen met het gezag te belasten, nu de minderjarige weer bij haar woont.

Het hof overweegt dat uit artikel 1:253c lid 3 BW volgt dat wanneer de andere ouder het gezag over het kind uitoefent, het verzoek om de tot het gezag bevoegde ouder, bedoeld in lid 1, alleen met het gezag te belasten, slechts wordt ingewilligd als dit in het belang van het kind is. Om dit te beoordelen dienen de mogelijkheden die ieder van de ouders aan het kind biedt te worden afgewogen en aan de hand daarvan moet worden beoordeeld aan wie het gezag het best kan worden opgedragen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de mogelijke nadelen die het kind kan ondervinden door een wijziging in de gezag- en verzorgingssituatie.

Volgens het hof behoort gezamenlijk gezag niet tot de mogelijkheden. Aan de hand van de bovenstaande adviezen oordeelt het hof dat het in het belang van de minderjarige is dat de

moeder het gezag behoudt. Het hof acht een raadsonderzoek onnodig en gaat ervan uit dat de moeder de band tussen de minderjarige en de vader zal bevorderen (art. 1:247 lid 3 BW).

Daar ex artikel 1:12 BW de minderjarige de woonplaats van degene die het gezag heeft volgt, heeft de moeder geen belang bij toewijzing van haar verzoek betreffende de hoofdverblijfplaats.

Conclusie

De beschikking betreffende de vernietiging van de erkenning en de vaststelling van het ouderschap wordt bekrachtigd. De beschikking over het gezag wordt vernietigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-11-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:3433

Zaaknummer: 200.285.110/01 en 200.286.441/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De biologische vader is ontvankelijk in zijn omgangsverzoek. De beslissing over het omgangsverzoek vormt een inmenging in zijn private life. Een niet-ontvankelijkheidsverklaring zou ook strijdig zijn met het private life van het kind.

Feiten en omstandigheden

De rechter heeft aan de biologische vader toestemming verleend om de minderjarige te erkennen en heeft zijn verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling aangehouden. In afwachting van de resultaten van het hulpverleningstraject heeft de rechtbank het omgangsverzoek opnieuw aangehouden. In 2020 heeft de juridische vader de minderjarige met toestemming van de moeder erkend. Zij zijn gezamenlijk met het gezag belast. De kinderrechter heeft de minderjarige onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI) gesteld. De rechtbank heeft in 2021 de biologische vader in zijn omgangsverzoek ontvankelijk verklaard en heeft de verdere beslissing over het verzoek aangehouden in afwachting van het verloop van de ondertoezichtstelling.

Grieven, beoordeling en motivering

De moeder is in hoger beroep gegaan en verzoekt de biologische vader alsnog niet-ontvankelijk te verklaren. Zij stelt dat de biologische vader geen nauwe persoonlijke betrekking heeft met de minderjarige.

De biologische vader voert verweer. Al sinds de zwangerschap heeft hij laten zien dat hij betrokken wil worden. Hoewel hij vervangende toestemming had gekregen, heeft hij het kind niet erkend, omdat hij verkeerd was voorgelicht over de gevolgen van de erkenning. Hij stelt dat wanneer family life niet kan worden aangenomen, het op voorhand weigeren van contact met zijn kind een inmenging in zijn private life vormt.

Het hof overweegt dat het recht van het kind op omgang, wat betreft de niet met het gezag belaste ouder en degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind staat, beschermd wordt door artikel 8 EVRM en artikel 1:377a lid 1 BW en door artikel 9 lid 3 IVRK en artikel 24 lid 3 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De gronden om het recht

op omgang van de niet met het gezag belaste ouder te ontzeggen zijn vrij beperkt (art. 1:377a lid 3 BW). De ouder die het gezag heeft, is ingevolge artikel 1:247 lid 3 BW verplicht om de ontwikkeling van de banden van het kind met de andere ouder te bevorderen (HR 28 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:748).

In tegenstelling tot de rechtbank oordeelt het hof dat de biologische vader geen family life met de minderjarige heeft. De biologische vader had tijdens de zwangerschap geen affectieve relatie noch contact met de moeder. Hij heeft de minderjarige nooit gezien.

Betreffende zijn beroep op private life wijst het hof op de *Anayo/Duitsland*- en *Schneider/Duitsland*-uitspraken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Hieruit volgt dat de vraag of de biologische vader het recht heeft tot toegang tot het kind, een belangrijk deel kan vormen van zijn identiteit en daarmee van zijn private life. Om te beoordelen of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, dient een inhoudelijke belangenafweging te worden gemaakt. Volgens het hof kan een niet-ontvankelijkverklaring van het verzoek tot omgang zonder deze belangenafweging in strijd zijn met het in artikel 8 EVRM beschermde privéleven.

Het hof benadrukt dat hiertoe het biologische ouderschap op zichzelf onvoldoende is. Er moet sprake zijn van bijkomende feiten en omstandigheden. De biologische vader heeft voldoende onderbouwd dat contact met het kind een belangrijk onderdeel is van zijn identiteit. Hij probeert al vijf jaar lang om contact met de minderjarige te krijgen. De beslissing over zijn omgangsverzoek vormt een inmenging in zijn privéleven. Hij heeft dus het recht op een inhoudelijke beoordeling van zijn omgangsverzoek en moet bij de besluitvorming worden betrokken (art. 6 EVRM). Daarbij moeten ook de belangen van de juridische ouders en met name de belangen van de minderjarige worden meegewogen.

De Raad voor de Kinderbescherming wijst op het uitgangspunt dat ieder kind het recht heeft om zijn biologische ouders te leren kennen en contact met hun te hebben. Voor de identiteitsontwikkeling van het kind is het belangrijk dat het weet van wie het afstamt. Wanneer één van zijn biologische ouders van hem wordt weggehouden, zal het kind waarschijnlijk problematiek gaan ontwikkelen. In dit licht oordeelt het hof dat een niet-ontvankelijkheidsverklaring strijdig zou zijn met het private life van de minderjarige.

Conclusie

De beschikking wordt voor wat betreft de ontvankelijkheid bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-11-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:10825

Zaaknummer: 200.293.365

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nauwe persoonlijke betrekking tussen verwekker en minderjarige aangenomen, ondanks verbroken contact.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker vraagt om omgang met een kind, geboren in 2014, waarvan hij de biologische vader is. De vader en de moeder hebben ongeveer een half jaar samengewoond. In die periode werd de vrouw zwanger. Toen de moeder drie maanden zwanger was verbrak ze de relatie met de man. Na de geboorte heeft zij de man daarvan in kennis gesteld. Zij hebben hierna nog ongeveer negen maanden, tot eind 2014, een vorm van een relatie gehad. Daarna heeft de vrouw het contact met de man verbroken en is verhuisd. Zij heeft de man daarvan niet op de hoogte gesteld en hem geen contactgegevens verstrekt. De moeder heeft de man en diens moeder geblokkeerd op Facebook, en ook de familie van de moeder heeft de man op sociale media geblokkeerd. De man heeft zich, nog voordat hij de nieuwe verblijfplaats van de moeder kende, tot een advocaat gewend voor advies. Toen hij bekend werd met het nieuwe adres, heeft zijn advocaat de moeder op 3 december 2019 een brief gestuurd over de wens van de vader om contact te hebben met de minderjarige. Twee dagen later, op 5 december 2019, heeft de partner van de moeder het kind erkend. De man verzet zich niet tegen de erkenning.

Het kind heeft nog geen statusvoorlichting gekregen. Koraal, door de school ingeschakeld voor hulpverlening aan de minderjarige, is hiervan op de hoogte. De moeder acht voorlichting op dit moment niet passend en in het belang van het kind.

De rechtbank heeft het verzoek van de man om omgang afgewezen, vanwege het ontbreken van een nauwe persoonlijke betrekking in de zin van artikel 1:377a BW en van 'family life' als bedoeld in artikel 8 EVRM.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) is in de procedure gekend in zijn hoedanigheid als omschreven in artikel 810 Rv. De raad acht het in het belang van het kind om hem zo spoedig mogelijk onder begeleiding en op een kindvriendelijke manier statusvoorlichting te geven.

Beoordeling en motivering

Artikel 1:377a lid 1 BW bepaalt dat het kind recht heeft op omgang met zijn ouders en met degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot hem staat. Het tweede lid bepaalt dat de rechter op verzoek van (een van) de ouders of van degene met een nauwe persoonlijke betrekking, een regeling inzake de uitoefening van het omgangsrecht vaststelt. Biologische ouderschap – verwekking – is op zichzelf niet voldoende om een ‘nauwe persoonlijke betrekking’ tussen de man en het kind aan te nemen. De verwekker die stelt dat van zo’n betrekking (‘family life’ in de zin van art. 8 EVRM) sprake is moet bijkomende omstandigheden aanvoeren. Die omstandigheden moeten gelegen zijn in hetzij de aard van zijn relatie met de moeder en in zijn betrokkenheid bij het kind voor en na de geboorte (in welk geval die omstandigheden moeten wijzen op voorgenomen gezinsleven, ‘intended family life’), hetzij de band die na de geboorte tussen hem als vader en het kind is ontstaan (vgl. o.a. EHRM 1 juni 2004, 45582/99, *NJ* 2004/667, r.o. 37 en EHRM 15 september 2011, 17080/07, *EHRC* 2011/159, r.o. 80-81).

Het verwekkerschap van de man staat niet ter discussie. Het hof is van oordeel dat er voor en na de geboorte van het kind een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en het kind is ontstaan op grond van ‘intended family life’. Partijen hebben ongeveer een half jaar een affectieve relatie gehad en woonden toen min of meer samen. Omdat de vrouw geen anticonceptiemiddelen gebruikte, realiseerden partijen zich dat zij zwanger zou kunnen raken. Zij vonden dat geen probleem en waren ook blij met de zwangerschap. Na de geboorte heeft de moeder de man hiervan in kennis gesteld. Partijen hebben daarna nog een vorm van een relatie gehad en onder meer Sinterklaas gevierd met de familie van de man. Uit deze omstandigheden leidt het hof af dat beide partijen toen de moeder zwanger was een wezenlijke rol voorzagen van de man als vader. Ook de gezamenlijke Sinterklaasviering illustreert dat.

Dat de man na de hernieuwde breuk geen contact meer heeft gehad met het kind, leidt er in dit geval niet toe dat een nauwe persoonlijke betrekking niet meer bestaat. De moeder heeft zich immers min of meer onvindbaar gemaakt voor de man, door hem niet in te lichten over haar verhuizing en hem te blokkeren op sociale media. De man heeft contact gezocht met een advocaat, nog voordat hij het nieuwe adres van de moeder kende en de moeder onmiddellijk een brief gestuurd over de gewenste omgang, toen hij bekend werd met haar adres. Het hof acht de man daarom ontvankelijk in zijn verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling met het kind.

Met de raad acht het hof het voor de ontwikkeling van het kind van belang dat hij weet wie zijn biologische vader is. Het hof is niet op de hoogte van de inhoud van het traject bij Koraal, dat volgens de moeder ook de statusvoorlichting zal verzorgen. De statusvoorlichting heeft echter volgens de moeder geen prioriteit. Het hof acht het van belang om over dit traject te

worden geïnformeerd door de moeder. Na ontvangst van de informatie zullen de man en de raad in de gelegenheid worden gesteld om binnen vier weken na ontvangst hierop schriftelijk te reageren.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank Oost-Brabant van 5 november 2020 en verklaart de man ontvankelijk in zijn verzoek.

Alvorens verder te beslissen, stelt het hof de advocaat van de moeder in de gelegenheid om het hof schriftelijk te informeren over het traject bij Koraal.

Het hof stelt de man en de raad in de gelegenheid schriftelijk te reageren op de informatie over het traject bij Koraal.

Het hof houdt iedere verdere beslissing aan tot pro forma 9 december 2021.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-11-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:3381

Zaaknummer: 200.289.387_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beslissing op kindbrief in kindvriendelijke taal. Informele rechtsingang. Brief niet door minderjarige zelf geschreven. De kinderrechter beslist alleen op de verzoeken waarvan zij heeft vastgesteld dat de minderjarige dit zelf ook wenst.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren uit het huwelijk tussen de man en de vrouw, net als haar broertje en zusje. Alle kinderen wonen na de echtscheiding tussen de man en de vrouw bij hun moeder. De kinderen zijn alle drie onder toezicht gesteld van het Leger des Heils Jeugdbescherming en Reclassering. Daarbij is ook een omgangsregeling met de vader vastgesteld.

In die context heeft de minderjarige een brief ingediend bij de rechter met het verzoek om de ondertoezichtstelling op te heffen, de omgangsregeling met haar vader stop te zetten en haar moeder met het eenhoofdig gezag te belasten.

Grieven

De minderjarige heeft per brief verzocht om de opheffing van de ondertoezichtstelling, om haar moeder het eenhoofdig gezag toe te kennen en om de omgangsregeling met haar vader stop te zetten.

Beoordeling en motivering

De rechter spreekt de minderjarige rechtstreeks aan in de uitspraak. De rechter gaat daarbij alleen in op de omgangsregeling, omdat tijdens een gesprek met de minderjarige duidelijk is geworden dat zij de brief heeft overgeschreven die een volwassene heeft geschreven. De rechter stelde in dat gesprek vast dat de minderjarige niet weet wat 'ondertoezichtstelling' en 'gezag' betekent en gaat daarom niet in op deze verzoeken.

De rechter gaat wel uitgebreid in op het verzoek om de omgangsregeling met vader stop te zetten. In dat kader legt de rechter in begrijpelijke taal uit dat hij van oordeel is dat het in het

belang van de minderjarige is om haar vader te blijven zien. De rechter legt in begrijpelijke taal uit aan de minderjarige dat zowel haar vader, als haar moeder, als de gezinsvoogd en de Raad voor de Kinderbescherming van mening zijn dat het goed is als de minderjarige contact heeft met haar vader. De rechter is van oordeel dat de minderjarige eerst ondersteuning nodig heeft en dat daarom de omgangsregeling voor zes maanden moet worden opgeschort. Daarna zal de omgang twee uur per zes weken zijn.

Conclusie

De omgangsregeling wordt voor zes maanden opgeschort en daarna hervat.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:4999

Zaaknummer: 179261

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:265h BW. Vervangende toestemming GI. Rijksvaccinatieprogramma. Niet wordt voldaan aan het noodzakelijkheids criterium. Belangenafweging op grond van artikel 1:253a BW.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben ouderlijk gezag over de minderjarige. Zij woont bij haar vader en is onder toezicht gesteld. De vader wil het landelijke vaccinatieprogramma doorlopen, terwijl de moeder het daar niet mee eens is. Zij heeft toestemming geweigerd voor de 9-jaarsvaccinatie van de minderjarige. De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt vervangende toestemming voor de 9-jaarsvaccinatie van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Nu de GI het verzoek heeft gegrond op artikel 1:265h BW, dat betrekking heeft op vervangende toestemming voor een medische behandeling van een kind dat onder toezicht staat, is de GI ontvankelijk in het verzoek.

De kinderrechter moet op grond van artikel 3 IVRK bij het nemen van een beslissing over een kind als eerste kijken naar het belang van het kind. Daarnaast bepaalt artikel 1:265h BW dat de GI de kinderrechter kan verzoeken vervangende toestemming te verlenen voor een medische behandeling van een minderjarige jonger dan twaalf jaar, indien deze behandeling noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarige af te wenden en de ouder die het gezag uitoefent toestemming daarvoor weigert. De minderjarige staat onder toezicht van de GI. De communicatie tussen haar gezagdragende ouders is verstoord en zij kunnen (onder meer) geen overeenstemming bereiken over de deelname aan het Rijksvaccinatieprogramma. Ook bemiddeling door een mediator heeft op dit punt niet geleid tot consensus. Beoordeling van het verzoek van de GI op grond van artikel 1:265h BW vereist dat wordt voldaan aan het noodzakelijkheids criterium. De GI beseft dat de minderjarige geen specifieke of verhoogde risico's loopt, indien zij niet wordt gevaccineerd. Van onderliggend lijden is geen sprake. De GI heeft het verzoek toch ingediend omdat de strijd tussen de ouders

leidt tot onrust en onzekerheid bij de minderjarige en de GI acht het daarom in haar belang dat er duidelijkheid komt over de deelname aan het vaccinatieprogramma. Nu niet gebleken is dat sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat deelname aan het Rijksvaccinatieprogramma voor de minderjarige noodzakelijk is om ernstig gevaar voor haar gezondheid af te wenden, kan van vervangende toestemming op grond van artikel 1:265h BW geen sprake zijn.

De vader heeft verklaard dat hij zelf een verzoek om vervangende toestemming zou hebben ingediend, indien de GI dat niet had gedaan, dan wel dat hij zo'n verzoek in zal dienen, indien het onderhavige verzoek wordt afgewezen. Dat zou betekenen dat hij een gerechtelijke procedure moet starten, waardoor de strijd tussen de ouders voortduurt. Gelet op het belang van de minderjarige om duidelijkheid te verkrijgen over de vaccinatie alsmede haar belang om de strijd tussen haar ouders op dit punt te beslechten en ter voorkoming van een nieuwe, kostbare en tijdrovende procedure op grond van artikel 1:253a BW, zal de kinderrechter het verzoek mede beoordelen in het licht van artikel 1:253a BW.

Artikel 1:253a BW bepaalt dat in geval van gezamenlijk gezag geschillen hierover op verzoek van de ouders of een van hen aan de rechter kunnen worden voorgelegd. De rechter neemt dan een zodanige beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. De rechter dient bij deze beslissing alle relevante feiten en omstandigheden van het geval in acht te nemen.

De moeder voert drie gronden voor het weigeren van toestemming aan, namelijk de hoge vaccinatiegraad in Noord-Brabant, het feit dat de ziektes waartegen de 9-jaarsvaccinatie beschermt zeldzaam zijn geworden en haar vertrouwen in het immuunsysteem van de minderjarige. Deze feiten wegen naar de mening van de moeder niet op tegen de risico's, die verbonden zijn aan een vaccinatie. Zij verwijst daarbij naar cijfers van het RIVM uit 2009, waaruit blijkt dat in 0,5 tot 1% van de gevallen na vaccinatie een bijwerking optreedt. De vader stelt daar tegenover dat in dat percentage ook bijwerkingen van (zeer) beperkte omvang zijn opgenomen, waardoor de risico's bij vaccinatie zeer beperkt zijn en stelt dat de goede gezondheid van de minderjarige dat risico juist nog verder beperkt.

De kinderrechter overweegt als volgt. De omstandigheid dat in Noord-Brabant een hoge vaccinatiegraad is aangaande de 9-jaarsvaccinatie en dat de ziektes waartegen de vaccinatie beschermt hier zeldzaam zijn, kan niet ertoe leiden dat het verzoek om vervangende toestemming moet worden afgewezen. Niet uit te sluiten valt immers dat de minderjarige in de toekomst zal komen in andere regio's van Nederland of het buitenland waar mogelijk een andere vaccinatiegraad is, of dat zij in deze omgeving met niet-gevaccineerden in aanraking komt die mogelijk een van de besmettelijke ziekten, waartegen de vaccinatie moet

beschermen, met zich dragen. De kinderrechter is voorts van oordeel dat bij afweging van de belangen de goede gezondheid van de minderjarige niet van doorslaggevend belang kan zijn. Dit is immers voor tweeërlei uitleg vatbaar. De kinderrechter hecht met name aan het navolgende. De deelname aan het Rijksvaccinatieprogramma door kinderen is onder een grote meerderheid van de bevolking gangbaar omdat dit in hun belang wordt geacht. Het vaccinatieprogramma is immers van overheidswege opgesteld ter bescherming van kinderen tegen diverse (ernstige) aandoeningen. Hoewel de moeder wijst op de (beperkte) risico's van vaccineren, is de kinderrechter van oordeel dat de heersende leer nog steeds is dat het vaccinatieprogramma voldoet en dat deelname daaraan geen wezenlijke risico's met zich meebrengt. Tegenover de gezondheidswinst van het vaccin staat een klein risico op ernstige bijwerkingen.

Gelet op het voorgaande acht de kinderrechter deelname aan het Rijksvaccinatieprogramma in het belang van de minderjarige en daarom zal vervangende toestemming voor deelname aan een medische behandeling, inhoudende de 9-jaarsvaccinatie van het Rijksvaccinatieprogramma, worden verleend.

Conclusie

De kinderrechter verleent vervangende toestemming voor de medische behandeling van de minderjarige, inhoudende de 9-jaarsvaccinatie van het Rijksvaccinatieprogramma.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 26-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:6108

Zaaknummer: C/02/390989 JE RK 21-2187

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel II Wet limitering van alimentatie na scheiding. Het hof beëindigt de onderhoudsverplichting van de man jegens de vrouw op termijn. Verlenging van de termijn is mogelijk.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 1973 gehuwd. Zij hebben drie kinderen. Hun huwelijk is in 1990 ontbonden. Zij hebben in 1990 een echtscheidingsconvenant getekend met daarin onder meer afspraken over de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie.

De man heeft onder meer verzocht zijn alimentatieverplichting jegens de vrouw te beëindigen. De vrouw heeft onder andere verzocht te bepalen dat de man gehouden is zijn onderhoudsverplichting te continueren zonder een eindtermijn te bepalen en wanneer wel een eindtermijn zal worden bepaald daarbij aan te geven dat verlenging daarvan mogelijk is.

Beoordeling en motivering

Op grond van het overgangsrecht van artikel II lid 4 Wet limitering van alimentatie na scheiding (WLA) van 1994 kan de rechter op verzoek van degene die op grond van een vóór inwerkingtreding van de WLA tot stand gekomen overeenkomst verplicht is een uitkering tot levensonderhoud te verstrekken, de verplichting beëindigen, indien deze op of na dat tijdstip vijftien of meer jaren heeft geduurd, tenzij de rechter oordeelt dat beëindiging van de uitkering zo ingrijpend van aard is dat deze naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van de uitkeringsgerechtigde kan worden geleverd. In dat geval stelt de rechter op verzoek van de uitkeringsgerechtigde een termijn vast. De rechter bepaalt of verlenging van die termijn na ommekomst daarvan mogelijk is.

De man kan, zoals hij heeft gedaan, zijn verzoek baseren op artikel II WLA. Zelfs als partijen zouden zijn overeengekomen dat de alimentatieverplichting levenslang zou zijn, is die afspraak ondergeschikt aan artikel II WLA.

Een beslissing tot beëindiging van een alimentatieverplichting, en dus afwijzing van een beroep op een in de wet voorziene uitzonderingssituatie, moet aan hoge motiveringseisen

voldoen. Daaraan doet niet af dat de WLA tot uitgangspunt heeft dat de alimentatieverplichting niet onbeperkt behoort voort te duren. Bij toetsing aan de redelijkheid en billijkheid moeten alle relevante omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen, zowel aan de zijde van de alimentatiegerechtigde als die aan de zijde van de alimentatieplichtige, en in onderling verband worden gewogen.

De rechter houdt in ieder geval rekening met:

- a. de leeftijd van degene die tot de uitkering gerechtigd is;
- b. de omstandigheid dat uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
- c. datum en duur van het huwelijk en de mate waarin zulks de verdien capaciteit van de betrokkenen heeft beïnvloed;
- d. de omstandigheid dat de tot de uitkering gerechtigde geen recht heeft op uitbetaling van een deel van het ouderdomspensioen van degene die tot de uitkering is gehouden.

De Hoge Raad heeft een lijn uitgezet voor toepassing van deze regeling:

- a. De beslissing dat een beroep van de alimentatiegerechtigde op voortzetting van de bijdragen aan levensonderhoud na een verzoek van de alimentatieplichtige tot beëindiging van zijn alimentatieverplichting niet wordt gehonoreerd, zodat aan de alimentatieverplichting een einde komt en de in de wet voorziene uitzondering daarop dus niet opgaat, heeft een ingrijpend karakter en moet aan hoge motiveringseisen voldoen.
- b. De hoge motiveringseisen brengen mee dat de rechter, mits daartoe voldoende is gesteld, moet aangeven welke omstandigheden hij in aanmerking heeft genomen en hoe hij die omstandigheden in de afweging heeft betrokken.
- c. Alle relevante omstandigheden van het geval, aan de zijde van de alimentatiegerechtigde en van de alimentatieplichtige, moeten in aanmerking worden genomen en in onderling verband gewogen.
- d. Tot de relevante omstandigheden aan de zijde van de alimentatieplichtige hoort mede diens draagkracht.
- e. Ter wille van de hanteerbaarheid van het systeem kan de rechter de vuistregel aanhouden dat, indien beëindiging van alimentatie voor de gerechtigde geen of slechts een relatief onbetekenende terugval in inkomen tot gevolg heeft, hij in beginsel zonder meer en met name zonder in zijn motivering verdere omstandigheden van het geval te hoeven betrekken mag aannemen dat het beroep van de alimentatiegerechtigde op de uitzondering faalt.

f. Die vuistregel doet evenwel geen opgeld in uitzonderlijke gevallen; daarvan zal sprake zijn indien de verdere omstandigheden van het geval onmiskenbaar zó zwaarwegende billijkheidsargumenten tegen afwijzing van het beroep van de alimentatiegerechtigde op de uitzondering opleveren, dat de rechter daaraan in zijn motivering niet voorbij kán gaan en moet laten uitkomen dat en hoe hij ook die omstandigheden in zijn afweging heeft betrokken.

In dit geval heeft de onderhoudsverplichting langer geduurd dan de in artikel II WLA bepaalde termijn van vijftien jaren, zodat het verzoek van de man in beginsel toewijsbaar is. Beoordeeld moet worden of de vrouw terecht een beroep heeft gedaan op eerdergenoemde uitzondering. Daarvoor moet eerst beoordeeld worden of beëindiging van partneralimentatie voor haar ingrijpend is en vervolgens of beëindiging naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid van haar kan worden geleverd.

Om te beoordelen of beëindiging van partneralimentatie voor de vrouw ingrijpend is, moet de situatie op het moment vóór de beëindiging worden vergeleken met die waarin zij als gevolg van de beëindiging zal komen te verkeren. Niet is in geschil dat beëindiging van de partneralimentatie voor de vrouw ingrijpend is, gelet op de gevolgen die de beëindiging heeft voor haar financiële situatie. Er zal sprake zijn van een aanzienlijke inkomensterugval.

Vervolgens moet het hof beoordelen of beëindiging van partneralimentatie zó ingrijpend is dat deze naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van de vrouw kan worden geleverd. Het is aan haar om daartoe voldoende feiten te stellen en, bij betwisting, aannemelijk te maken. Dit laatste geldt echter slechts voor zover het gaat om omstandigheden aan haar zijde. De man moet voldoende inzicht verschaffen in zijn financiële omstandigheden.

Het hof houdt aan de zijde van de vrouw rekening met de volgende omstandigheden. Zij is nu 71 jaar. Zij ontvangt naast AOW maar een klein pensioen uit arbeid. Conform de afspraak in het echtscheidingsconvenant worden haar inkomsten uit pensioen en AOW gedeeltelijk in mindering gebracht op het geïndexeerde bedrag aan partneralimentatie. Gezien haar leeftijd is de vrouw niet meer in staat om een inkomensterugval te compenseren met inkomsten uit arbeid. Gedurende het huwelijk heeft de vrouw (het grootste deel van) de zorg voor de kinderen op zich genomen en de man had een eigen onderneming. Tijdens het huwelijk heeft de vrouw in het bedrijf van de man gewerkt. In 1975 is zij daarmee gestopt. Tijdens het huwelijk heeft zij niet meer gewerkt. Ten tijde van het feitelijk uiteengaan van partijen in 1986 was de vrouw 36 jaar. De kinderen waren toen tien, acht en drie jaar en woonden bij de vrouw. Na het uiteengaan van partijen heeft de vrouw een grotere zorgtaak gehouden dan de man. In 1990 is het huwelijk officieel ontbonden. In 1998 is de vrouw bij een ingenieursbureau gaan werken. Aanvankelijk werkte zij 20 uren per week. Vanaf 2010 werkte zij 30 uren per week. In 2015 is zij met pensioen gegaan. Zij heeft alleen pensioen opgebouwd bij het

ingenieursbureau. Gedurende het huwelijk heeft de man geen te verrekenen pensioen opgebouwd, waardoor de vrouw daar geen aanspraak op kan maken. De vrouw had in 2019 een vermogen van zo'n € 125.000. Zij woont in een huurwoning.

Aan de zijde van de man houdt het hof rekening met de volgende omstandigheden. Hij is nu 73 jaar. Tijdens het huwelijk had hij een eigen onderneming. Hij ontvangt nu naast AOW een pensioen uit arbeid en salaris voor advies- en begeleidingswerkzaamheden. De man heeft voldoende draagkracht om de alimentatie te kunnen blijven voldoen. In 1994 is hij hertrouwd. Zijn echtgenote en hij hebben twee – volwassen – dochters. Partijen zijn na dertien jaar huwelijk feitelijk uit elkaar gegaan. Officieel heeft hun huwelijk zeventien jaar geduurd. De man heeft meer dan 32 jaar partneralimentatie betaald. Hij is voornemens zijn advies- en begeleidingswerkzaamheden te beëindigen.

Uit de parlementaire behandeling van de WLA blijkt dat na ommekomst van een termijn van vijftien jaren de verantwoordelijkheid van ex-echtgenoten voor elkaar voor het verstrekken van levensonderhoud geacht kan worden te zijn geëindigd en dat de enkele omstandigheid dat de alimentatiegerechtigde dan niet door betaalde arbeid in eigen onderhoud zou kunnen voorzien niet zo ingrijpend van aard is dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid beëindiging van de onderhoudsbijdrage van de alimentatiegerechtigde niet kan worden gevraagd.

Het feit dat de vrouw pas in 1998 weer is gaan werken en zij altijd parttime heeft gewerkt, waardoor haar pensioenopbouw beperkt is, moet niet slechts als een nadelig effect van het huwelijk worden beschouwd. Dit is ook haar eigen keuze geweest.

Na weging van genoemde omstandigheden is het hof van oordeel dat beëindiging van de partneralimentatie voor de vrouw zo ingrijpend van aard is dat deze op dit moment naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van haar kan worden gevergd. Het hof zal daarom een termijn vaststellen voor beëindiging van de partneralimentatie, waarbij het hof rekening houdt met de omstandigheden aan de zijde van beide partijen. Enerzijds heeft de man al meer dan 32 jaar partneralimentatie betaald, anderzijds heeft beëindiging van de partneralimentatie een aanzienlijke inkomensterugval voor de vrouw tot gevolg en heeft de man op dit moment voldoende draagkracht om de partneralimentatie te blijven betalen. Alles afwegende acht het hof het redelijk en billijk om beëindiging van de partneralimentatie te laten ingaan per 1 januari 2024 en te bepalen dat de termijn na ommekomst daarvan verlengbaar is. Deze termijn geeft de vrouw de gelegenheid om zich voor te bereiden op de beëindiging van de partneralimentatie.

Conclusie

Het hof beëindigt de onderhoudsverplichting van de man jegens de vrouw met ingang van 1 januari 2024 en bepaalt dat na ommekomst van deze termijn verlenging mogelijk is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:10983

Zaaknummer: 200.291.837

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot nakoming van het ouderschapsplan. Verklaring voor recht van derdenbeding ten behoeve van kinderen. Uitleg van de afspraken uit het ouderschapsplan aan de hand van de Haviltex-norm. Verzoek tot voldoen van contractueel overeengekomen boete wordt afgewezen. Op basis van het ouderschapsplan kan óf nakoming gevraagd wordt óf een boete, maar niet beide.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn getrouwd geweest en hebben drie meerderjarige kinderen. Bij de echtscheiding in 2018 hebben zij een echtscheidingsconvenant en een ouderschapsplan opgesteld, deel uitmakend van de echtscheidingsbeschikking. In het ouderschapsplan zijn afspraken gemaakt over de kosten van de kinderen. In de maandelijkse kosten voor het eerste en derde kind dragen de man en vrouw naar rato van draagkracht bij (79% door de man en 21% door de vrouw), met een totaalmaximum van € 650 respectievelijk € 800 (inclusief topsporttoelage van € 200) per maand. Voor het tweede kind betaalt de man € 522 per maand. Grote en extra uitgaven naast het algemeen dagelijks onderhoud worden apart betaald naar rato van draagkracht. In het ouderschapsplan is een boetebeding opgenomen op grond waarvan de partijen een boete verschuldigd zijn over de vorderingen van 0,5% per dag, na een maand oplopend tot 1% per dag, en de misgelopen rente bij niet-nakoming van de afspraken.

Verzoeken

Verzoekers in de procedure zijn de vrouw en de drie kinderen. Zij verzoeken de rechtbank de man te veroordelen tot betaling van de maandelijkse bedragen die hij op grond van het ouderschapsplan aan de kinderen en de vrouw als gevolmachtigde van de kinderen had moeten betalen. Daarnaast verzoeken zij de rechtbank de man te veroordelen om aan de vrouw de kosten voor de juridische bijstand (inclusief de proceskosten en executiekosten) en de overeengekomen boete van € 29.424,95 te voldoen, althans een boete die de rechtbank redelijk acht. De rechtbank wordt verder verzocht de man te veroordelen om de afspraken uit artikel 7 van het ouderschapsplan onverkort na te komen en voor recht te verklaren dat dit

artikel derdenwerking heeft jegens de kinderen.

De man verzoekt de rechtbank de verzoekers niet-ontvankelijk te verklaren in hun verzoeken, dan wel ze af te wijzen. Verder verzoekt hij onder meer de draagkracht van zichzelf en de vrouw per 1 januari 2021 en de behoefte van het tweede (per september 2019) en het derde kind opnieuw vast te stellen. Ook verzoekt hij de rechtbank de topsporttoelage van het derde kind opnieuw vast te stellen en te bepalen dat het derde kind tot zijn 21^e recht heeft op een extra bijdrage voor grote uitgaven met inachtneming met de nieuwe verdeelsleutel tussen de ouders, onder voorwaarde dat daarover vooraf overleg wordt gepleegd.

Beoordeling en motivering

Ten aanzien van de verklaring voor recht van derdenwerking van artikel 7 uit het ouderschapsplan overweegt de rechtbank dat tussen partijen niet in geschil is dat het ouderschapsplan een derdenbeding inhoudt, op grond waarvan de kinderen een recht hebben om beroep te doen op het ouderschapsplan. Het gaat om een beding om niet waardoor de kinderen voor de ontvangst van de bijdrage van hun ouders geen tegenprestatie hoeven te verrichten. Zij hebben kennis van de afspraken en hebben deze niet verworpen. Het beding is derhalve aanvaard ex artikel 6:253 lid 4 BW. De rechtbank wijst het verzoek inzake het derdenbeding toe. Dit brengt mee dat de kinderen in de procedure als verzoeker worden aangemerkt.

Eerste kind

Vervolgens beoordeelt de rechtbank de verzoeken per kind. Ten aanzien van het eerste kind oordeelt de rechtbank dat de vader onterecht de bijdrage van juni 2019 niet heeft betaald. Volgens de man had het kind toen meer dan € 650 aan spaargeld. Volgens de rechtbank is dit irrelevant en gaat het om de vraag of het kind op een bepaald moment feitelijk inkomen had, hetgeen niet het geval was. De man moet de afspraken nakomen en het verzoek van het eerste kind tot betaling van € 532,44 door de man wordt toegewezen.

Tweede kind

Het tweede kind verzoekt veroordeling van de man tot betaling van een bedrag van € 7.613,19 aan achterstallige kinderalimentatie. De berekening van dit bedrag is conform de uitgangspunten van het ouderschapsplan. Echter, de man voert aan dat bij de vaststelling van het bedrag rekening dient te worden gehouden met de bijverdiensten van het kind vanaf zijn 21ste. De alimentatieplicht zou volgens hem alleen blijven bestaan zolang het kind met redelijk succes studeert of topsport bedrijft en daardoor niet in eigen levensonderhoud kan voorzien. De rechtbank beoordeelt hoe de afspraak uit het ouderschapsplan uitgelegd dient te worden.

De rechtbank legt de afspraken van partijen zo uit dat onderscheid is gemaakt in de situatie tot 21 jaar en vanaf 21 jaar. Voor alle drie de kinderen geldt dat vanaf hun 21^e de afspraak van toepassing is dat de ouders een (studie)bijdrage betalen zolang de kinderen met redelijke resultaten en in overleg met hen met een beroepsopleiding bezig zijn of studeren, dan wel topsport bedrijven en niet in staat zijn om in eigen levensonderhoud te voorzien. Deze bepaling wordt uitgelegd aan de hand van de Haviltex-norm. Daarbij gaat het niet alleen om de letterlijke tekst, maar ook om de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepaling mochten toekennen en op hetgeen zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Deze uitleg van de bepaling brengt met zich mee dat zolang sprake is van studie, het kind zich daarop moet kunnen concentreren en niet moet worden geconfronteerd met de vraag of hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. De gedachte achter de bepaling is juist dat een combinatie met werk niet voor de hand ligt. De toevoeging 'en niet in staat zijn om in eigen levensonderhoud te voorzien' is dan ook primair van belang voor de situatie van topsport, omdat daarmee wel geld verdiend kan worden, afhankelijk van sponsorcontracten. Het tweede kind doet niet meer aan topsport en het verzoek van de man om rekening te houden met het eigen inkomen van het tweede kind is in beginsel ongegrond.

Ten aanzien van de bijdrage in 2021 ziet de rechtbank geen aanleiding om de behoefte van het tweede kind opnieuw vast te stellen. Wel acht de rechtbank van belang dat de man aanvoert dat sprake is van een wijziging van omstandigheden, die van invloed is op de draagkrachtverdeling tussen de ouders. Volgens de man is zijn woonlast aanzienlijk hoger dan waarmee rekening is gehouden in het ouderschapsplan. De rechtbank concludeert dat partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven, waardoor enkel een zwaarwegende omstandigheid kan leiden tot een aanpassing van die afspraak. Daarvan is geen sprake en de rechtbank wijst het wijzigingsverzoek van de man af. Met ingang van maart 2021 wordt het maandelijkse bedrag dat aan het kind dient te worden betaald vastgesteld op € 562,12. Het tweede kind verzoekt daarnaast een vergoeding van een laptop en een mobiele telefoon op grond van de afspraak uit het ouderschapsplan over grote c.q. extra uitgaven. De rechtbank is het met de man eens dat de kosten van een mobiele telefoon voor een 21-jarige vallen onder de normale bijdrage. De laptop betreft wel een grotere uitgave die minder regelmatig plaatsvindt. De man wordt ten aanzien daarvan veroordeeld nog een bedrag van € 408,27 te betalen aan het tweede kind.

Derde kind

Het derde kind heeft erkend dat de man tot november 2020 aan zijn verplichtingen heeft voldaan en wil alleen dat de betalingen doorlopen als hij 21 jaar wordt. De man verzoekt een verlaging van zijn bijdrage voor het derde kind. De topsportbijdrage dient te worden verlaagd van € 200 naar € 50 per maand en de draagkrachtverdeling zou ook hier moeten worden

aangepast. De rechtbank ziet geen aanleiding om de behoefte van het derde kind opnieuw vast te stellen. Binnen de gemaakte afspraken kan de man wel wijziging vragen op grond van gewijzigde omstandigheden. Het derde kind is inmiddels internationaal doorgebroken in een andere sport dan de sport die hij beoefende ten tijde van het ondertekenen van het ouderschapsplan. Daarvoor krijgt het kind kosten van sponsors vergoed. Na beoordeling van de kosten van de nieuwe sport komt de rechtbank tot de conclusie dat een bedrag van € 200 aan topsporttoelage niet langer accuraat is en dat het redelijk is om het bedrag te verlagen naar een extra toelage van € 100 per maand. De man wordt veroordeeld de achterstallige betalingen voor januari en februari nog te betalen. De rechtbank wijst erop dat het bedrag van € 557 per maand aan het kind dient te worden betaald vanaf maart 2021, ook als het kind 21 wordt (volgens de regeling vastgesteld in het ouderschapsplan).

Vorderingen van en op de vrouw

De vrouw vordert vergoeding van haar reiskosten. Daarover is in het ouderschapsplan opgenomen dat de ouders een evenredige inspanning dienen te leveren bij het rijden naar trainingen, wedstrijden en andere (sport)activiteiten van de kinderen. Als één van de ouders onevenredig belast wordt, ontvangt deze hiervoor als compensatie een kilometervergoeding. De vrouw stelt dat het rijden niet alleen sportactiviteiten, maar ook sociale activiteiten omvat. Volgens de man vallen kosten van sociale activiteiten onder de gewone behoefte. De ouders hadden hiervoor een andere afspraak moeten maken en het enkel tussen haakjes zetten van het woord 'sport' is volgens hem niet genoeg. De rechtbank gaat er in het licht van de verklaringen van partijen van uit dat zij daarmee eerder hebben bedoeld dat niet noodzakelijk alleen het feitelijke sporten meetelt, maar dat het ook kan gaan om meer zijdelingse sportgerelateerde activiteiten, zoals het zijn van scheidsrechter en het passen van sportkleding. De vrouw heeft onbetwist gesteld dat de man in de voorliggende periode maar 721 kilometer heeft gereden. De vrouw heeft 2.518 kilometer gereden. Dit acht de rechtbank echter niet onevenredig.

De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw ten aanzien van het boetebeding af. Uit artikel 6:92 BW volgt dat een schuldeiser geen nakoming kan vragen van het boetebeding en nakoming van de verbintenis waarop het boetebeding is gebaseerd. Partijen zijn namelijk niet expliciet overeengekomen dat naast de boete ook nakoming verschuldigd blijft. Op basis van het ouderschapsplan kan dus óf nakoming gevraagd wordt óf een boete, maar niet beide. Het idee achter een boetebeding is namelijk dat de boete verschuldigd is als de overeenkomst niet wordt nagekomen. Verzoekers hebben primair nakoming van de overeenkomst (het ouderschapsplan) gevraagd en dat verzoek wordt toegewezen.

Proceskosten

Aangezien het gaat om een zaak van familierechtelijke aard, worden de proceskosten tussen partijen gecompenseerd. Dat het hier een discussie over de uitleg van een overeenkomst betreft, maakt niet dat er sprake is van bijzondere omstandigheden waardoor van dit uitgangspunt moet worden afgeweken. Bovendien zijn beide partijen deels in het ongelijk gesteld. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding voor proceskostenverdeling op grond van artikel 7.12 van het ouderschapsplan, omdat er van een situatie zoals beschreven in dat artikel geen sprake is.

Conclusie

De rechtbank verklaart voor recht dat de afspraken uit het ouderschapsplan een derdenbeding inhouden ten opzichte van de kinderen, en bepaalt dat de man de bedragen aan de kinderen dient te voldoen, verklaart de man niet-ontvankelijk in zijn verzoek ten aanzien van belastingteruggave en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:5920

Zaaknummer: C/05/384709 / FA RK 21-744

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen vernietiging huwelijkse voorwaarden wegens dwaling.

Feiten en omstandigheden

De echtscheiding tussen partijen is bij beschikking uitgesproken in maart 2021. De zaak is ten aanzien van de door de vrouw gestelde dwaling, de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden en de vaststelling van de verdere verdeling van de huwelijksgemeenschap aangehouden.

Verzoeken, beoordeling en motivatie

De vrouw verzoekt de rechtbank allereerst de huwelijkse voorwaarden van 26 juli 2014, waarbij koude uitsluiting is overeengekomen, te vernietigen op grond van dwaling als bedoeld in artikel 6:228 lid 1 sub b BW. De vrouw stelt dat het initiatief voor het aangaan van de huwelijkse voorwaarden volledig bij de man lag en dat hij het heeft voorgedaan alsof de huwelijkse voorwaarden een bijzondere gezinsbescherming zouden geven. Daarnaast zouden de huwelijkse voorwaarden voorkomen dat de onderneming van de man in financiële problemen zou komen. De vrouw heeft nooit geweten dat zij geheel niet mee zou delen in de vermogensopbouw tijdens het huwelijk. Eerder hadden de man en vrouw in testamenten vastgelegd dat de kinderen zijn aandeel in de onderneming zouden erven bij overlijden van de man, maar dat zij wel een recht van vruchtgebruik zou krijgen. De vrouw dacht dat in de huwelijkse voorwaarden een vergelijkbare bescherming was vastgelegd. De vrouw werkte in het bedrijf van de man, heeft voor de kinderen gezorgd en was niet economisch zelfstandig zoals in de huwelijksvoorwaarden staat. Zij stelt niet goed te zijn voorgelicht door de notaris over de inhoud van de huwelijksvoorwaarden. Als ze ten tijde van het tekenen van de huwelijkse voorwaarden wel op de hoogte was geweest van de vermogensrechtelijke gevolgen had ze de akte niet getekend. De man was hiervan op de hoogte, maar heeft de vrouw nooit geïnformeerd over de gevolgen en het woord 'koude uitsluiting' is nooit gevallen. Volgens de vrouw zijn ze voor het tekenen van de akte één keer bij de notaris geweest. De vrouw heeft de conceptakte wel ontvangen maar heeft deze niet doorgenomen. De huwelijkse voorwaarden sluiten alleen aan op de wensen van de man en hij had haar daarover moeten informeren.

De man betwist dat de vrouw niet op de hoogte was van de inhoud van de huwelijkse

voorwaarden. Volgens hem hebben beide partijen hun wensen uitgebreid in meerdere gesprekken met de notaris besproken. Ook hebben de man en vrouw hun wensen en de inhoud onderling besproken. Het is een bewuste keuze van partijen geweest om zakelijk en privé gescheiden te houden. Dat vloeit ook voort uit het feit dat de onderneming deel uitmaakt van een familiebedrijf. In de conceptakte en de toelichting is duidelijk benoemd dat er geen enkele vorm van inkomens- of vermogensdeling tijdens het huwelijk zal zijn en de inhoud van de akte is bij het passeren nog een keer door de notaris uitgelegd. De vrouw wist, of had kunnen weten, wat de gevolgen van de huwelijksvoorwaarden waren. Partijen zijn uit liefde getrouwd, niet om de vermogensrechtelijke situatie te veranderen.

De rechtbank overweegt dat voor een geslaagd beroep op dwaling ex artikel 6:228 lid 1 sub b BW vast moet komen te staan dat de vrouw bij een juiste voorstelling van zaken de akte van huwelijksvoorwaarden niet had getekend en dat de man de vrouw had behoren in te lichten omtrent de dwaling. Partijen waren voor het huwelijk al lange tijd samen en hadden al kinderen. Eerder in de relatie is bewust niet voor gezamenlijke vermogensopbouw gekozen, hetgeen onder andere blijkt uit de testamenten die zijn opgesteld. De situatie voor en na het trouwen is met de huwelijkse voorwaarden niet gewijzigd, en daartoe was ook geen aanleiding. De rechtbank overweegt dat de vrouw zich bewust was van het feit dat ze door de huwelijksvoorwaarden geen aanspraak kon maken op een aandeel in de onderneming van de man en dat ze daar begrip voor had. De onderneming maakt immers deel uit van een familieconcern. Een koude uitsluiting beantwoordt aan deze intenties.

De rechtbank concludeert dat voldoende duidelijk is geworden dat partijen onderling over de inhoud van de huwelijkse voorwaarden gesproken hebben en vervolgens ook met de notaris. De vrouw erkent dat zij de conceptakte en de bijbehorende toelichting heeft ontvangen en had derhalve geen onjuiste voorstelling van zaken. De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw af. Daarbij merkt de rechtbank op dat de herhaaldelijke opmerkingen van de man over de koude uitsluiting bij de vrouw niet geleid hebben tot argwaan of een handeling gericht op wijziging van de huwelijkse voorwaarden. De rechtbank overweegt ten overvloede dat indien er wel sprake was geweest van dwaling, dit voor rekening en risico van de vrouw zou zijn. Van de vrouw had verwacht mogen worden dat ze aan de notaris of een andere deskundige om uitleg had gevraagd indien ze de inhoud van de akte niet begreep voordat ze die tekende. Het is haar eigen verantwoordelijkheid om de conceptakte al dan niet te lezen en zich te laten voorlichten.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van de aanslagen inkomstenbelasting over 2018 en 2019 dat uit het inkomensbegrip in de huwelijksvoorwaarden voortvloeit dat de belastingen op inkomen voor eigen rekening komen. De vrouw dient haar eigen aanslagen te betalen en de rechtbank wijst het tweede verzoek van de vrouw af.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de vrouw af en compenseert de kosten van de procedure.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-11-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:5098

Zaaknummer: 177762

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouders vorderen in kort geding bevel staken monitoren situatie met betrekking tot meerderjarige dochters, bevel tot sluiting dossier en vernietiging van het dossier en het enkele jaren daarvoor door Veilig Thuis opgemaakte dossier. Zijn de ouders ontvankelijk: staat een rechtsgang op grond van de Algemene wet bestuursrecht open? Is Veilig Thuis een bestuursorgaan? Zo nee, hadden de ouders de rechtsgang van artikel 35 UAVG moeten bewandelen? Is er een spoedeisend belang dat vergt dat het hof toch beslist op de vordering in kort geding? Artikel 1:1 Awb. Artikel 34 en 35 UAVG. Artikel 17 AVG. Wet gemeenschappelijke regelingen.

Feiten en omstandigheden

De zaak betreft twee meerderjarige dochters die een complexe medische situatie hebben waarvoor medische zorg noodzakelijk is. Die zorg krijgen ze van verschillende artsen/behandelaars op verschillende locaties. Daarnaast zijn de dochters onder curatele gesteld, hun ouders zijn curatoren.

Bij Veilig Thuis is een melding van mishandeling binnengekomen, waarna een onderzoek is gestart door Veilig Thuis. Na dit onderzoek heeft Veilig Thuis een advies opgesteld waarin staat dat onder meer de regie en uitvoering van de zorg moet worden belegd bij de medisch specialisten van het AUMC. De ouders hebben daarop Veilig Thuis laten weten het niet eens te zijn met het advies. Ze verzoeken in hun reactie Veilig Thuis om het dossier te sluiten en het monitoren van de dochters te staken. Bovendien willen de ouders dat het dossier vernietigd wordt. Veilig Thuis heeft de ouders laten weten het dossier te sluiten en over te dragen aan het AUMC. Na melding van de behandeld arts dat de ouders de behandelingsrelatie hebben opgezegd, heeft Veilig Thuis het dossier opnieuw geopend.

Grieven

De ouders hebben in hun appeldagvaarding de volgende grieven opgenomen, waarin zij

vorderen dat het hof:

I. Veilig Thuis zal bevelen onmiddellijk elke monitoring betreffende de dochters te beëindigen;

II. Veilig Thuis zal bevelen het dossier te sluiten en alle informatie, te weten de beide dossiers van de melding in 2012 en in 2019 betreffende de dochters, te vernietigen binnen twee weken na het in deze te wijzen (het hof leest:) arrest;

III. het onder I en II gevorderde op straffe van een dwangsom van € 5.000 per dag dat Veilig Thuis hiermee in gebreke blijft met een maximum van € 50.000;

IV. Veilig Thuis zal veroordelen in de proceskosten.

Beoordeling en motivering

Het gerechtshof gaat uitgebreid in op de ontvankelijkheid van de vorderingen van de ouders. Het hof oordeelt dat Veilig Thuis geen bestuursorgaan is, maar dat er wel via artikel 35 UAVG een mogelijkheid is om binnen zes weken na kennisgeving een verzoek tot vernietiging in te dienen. Dit hebben de ouders niet gedaan. Nu de ouders een kort geding tegen Veilig Thuis hebben aangespannen wegens onrechtmatig handelen, zal moeten worden bewezen dat er sprake is van een spoedeisend belang. Het hof is van oordeel dat de ouders met het door hen gestelde niet hebben onderbouwd dat een spoedeisend belang bij de vordering aanwezig is. De vordering tot vernietiging van de dossiers is niet zodanig spoedeisend dat daarvoor de kortgedingprocedure aangewezen is.

Conclusie

De vorderingen van de ouders worden afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:2343

Zaaknummer: 200.288.080/01

Wetsartikelen: